

Több mint kínos

Taps és dicsőhimnusz fogadta az új alkotmány tervezetét a kormánypárti frakciókban. A koalíció képviselői nem egy ízben érzékeltették, hogy az okmányt a társadalom számára lelki iránymutatónak szánják, amely egygyé forrasztja a magyarokat, éljenek bárhol a világban, s egyben hidat is képez múlt, jelen és jövő között.

[Kerék-Bárczy Szabolcs](#) | Népszabadság | 2011. március 31.

Mivel a hatalmon lévők legfontosabb célja egy már-már szakrális kódex megalkotása volt, az ezt leginkább megtestesítő ún. „nemzeti hitvallással” foglalkozom, nem feledve, hogy a tervezet további részei is sokoldalú elemzést igényelnek.

Ami a Nemzeti együttműködés nyilatkozatára is igaz volt, az a kormányzás közel egy évének tükrében még inkább az: a kormány eddigi államosító, alapjog csonkító és velejéig korrupt tevékenysége hazuggá, cinikussá és hiteltelenné tesz minden egyetértésről, szeretetről és békéről papoló mondatot, amely képviselői száját elhagyja. Ha elfogadják, akkor az új alkotmány legitim lesz, de korántsem fejezi ki a nemzet egységét, hanem a Fidesz–KDNP sajátos világlátásának és múltértelmezésének manifesztumává merevedik, és uralma bebetonozásának egyik legfontosabb eszközévé válik. Ez az ő saját, házi alkotmányuk lesz, amelynek hatálya természetszerűleg, ám sajnálatos módon kiterjed az összes állampolgárra.

A „nemzeti hitvallással” a legnagyobb probléma, hogy mintegy tiltja a nemzet történelemmel való szembenézését. Megállapításai hazugok és kirekesztőek, és a kollektív nemzeti öntudatnak a jól ismert, évszázadok óta emelkedő légvárát építik tovább. Nyelvezete oly mértékben archaikus, életszerűtlen, hogy azzal bajosan tudnak azonosulni a világháború óta felnőtt nemzedékek.

Sokan, sokszor, de úgy tűnik nem elégszer mondták el azt, hogy a még érvényben lévő alkotmány megfelel a mai igényeknek, hiszen azt a rendszerváltozás hajnalán, kifejezetten az új közjogi berendezkedéssel szemben támasztható demokratikus követelményeknek megfelelően alakították ki. A kormány ezzel szemben most válogat a történelmi korok között, és kigyomlálja belőle a kellemetlennek tűnő örökséget. De nincs elintézve semmi azzal, ha egy rövid mondatban ítéljük el a mögöttünk lévő diktatúrákat: ide fényesre tisztított tükör kell, ami megmutatja múltunkban viselt valódi arcunkat. Mert magyarok voltak a magyarokat vagonokba tuszkoló csendőrök, a Dunába lövők, a hamis választási szelvényeket legyártó és összeszámoló emberek, az államosítók, a kitelepítők, a honfitársaikat pincékben ütlegelők, a koncepciós perek kiagyalói, a halálos ítéleteket kimondók és végrehajtók, a feljelentők és besúgók, a tribünön integetők és az előttük elhaladó tömegek, a nyolcszázezer párttag, aki kis piros könyvével hitelesítette a diktatúrát, és akik közül jó páran ma kormányoznak, az állampárt csúcsait egykor meghódító vezetők is, akik egyike most éppen alkotmányoz. Ha megtagadjuk az elmúlt negyven évet, akkor megtagadjuk a hitükért, elveikért szenvedőket, a mártírokat, a másokat akár életük kockáztatásával is segítőket és embertársaikat mentőket, a diktatúrában meghasonlott és további életükkel példát mutatók százait és ezreit is. Megtagadjuk szüleink és nagyszüleink örömeit, bánatait, terveit és reményeit. Megtagadjuk saját botlásainkat, árulásainkat is. Kényelmesnek tűnő, ám hazug állapot. Semmisnek tekinteni a bennünk lévő gyengeségeket és aljasságra való hajlamot olyan hazugság, amely megakadályoz az ellenük való harcban. Gyengeségünk elismerése, ha attól érezzük nemzetünket nagyinak, ha tudomást sem veszünk arról, hogy mi a szégyenletes a múltunkban. Márpedig mindig is hajlamosak voltunk így tenni, s ezért hibáztatunk mindig másokat a bennünket ért kellemetlenségekért. Aki felhívja a figyelmet arra, hogy a múltunk összetett, és minden jó és rossz csak együtt kap valódi értelmet és adja ki a magyar nemzetet, arra könnyen rányomják a hazafiatlanság bélyegét.

Magyarország: ragyogó szellemi teljesítmények, önfeláldozás, világraszóló példamutatás a szabadságküzdelmekkel, országépítés, egymás felé fordulás és befogadás. Magyarország: holokauszt, kommunista diktatúra, megalkuvás, gyűlölködés és szekértáborok. Türelem és türelmetlenség, építés és rombolás. Másokra billogot nyomók és azt viselők. Hívők és nem hívők, keresztények és zsidók, gazdagok és

nélkülözök, mindenféle bőrszínűek. A mindenható államban és a szabadság rendjében bízó. Kitekintők és befelé forduló, a nemzetre és a múltra mint tanulságra és erőforrásra tekintők és múltba révedők. Ezek mind mi vagyunk, magyarok. Orbán Viktor kormánya újraírja a történelmet. Éket ver a társadalomba, mert egysíkú, kirekesztő értékrendet erőltet az alkotmányba. Nem öleli magához az államalapító korától kezdve az országot gazdagító kisebbségeket, s ezzel Szent Istvánnak fordít hátat. Korlátozza a szabadságot, amikor az afölött örökös intézmények és hatalmi ágak jogosítványait csorbítja, s ezzel a rendszerváltozásnak fordít hátat. Nem negyvenöt, hanem hatvanöt évet törölne ki a történelmünkéből. Az egyéni és kisközösségi szabadsággal szemben az általa uralt korrumpált, jövőt elherdáló államot erősíti.

A tervezett alkotmány enyvé, amely Európa kispadjához ragaszt bennünket. Elsősorban nekünk árt. A világ azon része pedig, amelyhez görcsös igyekezettel fölzárkózni akarnánk, értetlenkedve néz és kínosan mosolyog.

A szerző közírja, az MDF volt szóvivője